

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Josef Kvapil, a.s.**, se sídlem Kubánské náměstí 1391/11, Praha 10 – Vršovice, IČ 26821249, zastoupeného Mgr. Ing. Petrem Konečným, advokátem se sídlem Na Střelnici 39, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2011, č.j. 904/71 302/2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 21.11.2011 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministerstvo zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 14.6.2011, č.j. 5963/11-2111-011564. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl dle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) o delegaci místní příslušnosti ke správě všech daní s výjimkou daně z nemovitostí, daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí z Finančního úřadu pro Prahu 10 na Finanční úřad v Olomouci.

V podané žalobě nesouhlasí žalobce s napadeným rozhodnutím a své námitky proti němu vyjádřil následovně:

Žalobce především namítá, že účelnost delegace shledává žalovaný ve skutečnosti, že sídlo daňového subjektu nemá povahu tzv. „skutečného sídla“, nýbrž sídla „fiktivního“. Uvedené vyvozuje správní orgán z toho, že daňový subjekt má jedinou provozovnu v Olomouci a rovněž, že členové statutárního orgánu mají svá bydliště v Olomouci či jeho okolí. Žalobce sice souhlasí, že má evidovanou provozovnu v Olomouci, současně však tvrdí, že jeho činnost je především činností obchodní, a proto se uskutečňuje na území celé České republiky a jeho obchodní partneři rovněž mají sídla po celém území republiky, z tohoto důvodu přesunul žalobce své sídlo do Prahy. Nadto závěr o tom, že sídlo žalobce v Praze je

pouze sídlem fiktivním nemá oporu v provedeném dokazování, a pokud správní orgán I. stupně uvádí, že při provedeném místním šetření se nepotvrdila přítomnost daňového subjektu, není zřejmé, kdy, popř. kolikrát bylo místní šetření provedeno.

Dle žalobce z napadených rozhodnutí ani nevyplývá, jakým způsobem probíhá spolupráce se současným daňovým správcem a zda tato spolupráce má nějaké nedostatky, či proč by činnost delegovaného správce měla být operativnější.

Žalobce má tedy za to, že z napadeného rozhodnutí není dostatečně jasné jakými úvahami se správní orgán řídil a na základě jakých podkladů shledal delegaci místní příslušnosti účelnou.

Závěrem žalobce na podporu výše uvedeného poukázal rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 30/2007, z něhož vyplývá, že nelze delegaci provedenou mimo rámec zákonem vymezených důvodů řešit vlastní administrativní potíže daňové správy s konkrétními daňovými subjekty nespojené.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že podle přechodných ustanovení uvedených v části páté, článku VI. bodu 8. a 9 zákona 199/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, ve spojení s § 18 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, bylo Generální finanční ředitelství od 1.1.2011 příslušným orgánem k řízení o delegaci místní příslušnosti a převzalo tak spisovou agendu Ministerstva financí, a to včetně uvedeného podnětu k delegaci místní příslušnosti.

Žalovaný poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž uvedl mj., že rozhodující část podnikatelské činnosti žalobce vždy probíhala a stále probíhá v působnosti správce daně v Olomouci. Finanční úřad v Olomouci je tak obeznámen s problematikou správy daní u žalobce, a proto ji může vykonávat efektivněji a hospodárněji, především v případě nutnosti operativního řešení situací v daňovém řízení.

Ust. § 18 odst. 1 daňového řádu umožňuje správci daně posoudit důvody pro stanovení místní příslušnosti odchýlně od obecné úpravy místní příslušnosti obsažené v § 13 daňového řádu. V projednávaném případě se stala důvodem pro delegaci místní příslušnosti její účelnost tak, jak je vyjádřena v napadeném rozhodnutí. Důvodem delegace se stalo především, že žalobce měl v době vydání napadeného rozhodnutí jedinou provozovnu v Olomouci, kde provozuje své podnikatelské aktivity v působnosti Finančního úřadu v Olomouci. Na adrese sídla žalobce zapsaného v obchodním rejstříku jsou subjektům poskytovány administrativní služby s nabídkou virtuálního sídla a žalobce má zde k dispozici jednu kancelář.

Namítá-li žalobce, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávného skutkového stavu, pak žalovaný uvádí, že sídlo žalobce v Praze ve smyslu zázemí pro obchodní schůzky v Praze žalovaný nezpochybňuje, současně však trvá na tom, že rozhodující část podnikatelské činnosti žalobce vždy probíhala a stále probíhá v působnosti správce daně v Olomouci, což žalobce potvrdil i tím, že jediná provozovna je v tomto městě. Správce daně v Olomouci je lépe obeznámen s problematikou správy daní u žalobce a může ji tudíž vykonávat efektivněji a hospodárněji. V době vydání rozhodnutí měl žalobce dle závěru místního šetření správního orgánu I. stupně i z veřejně dostupných údajů na webových stránkách pouze jedinou provozovnu, a to na adrese Neředínská 22/29, Olomouc – Neředín. Všichni zaměstnanci žalobce vykazovaní v souvislosti s daní z příjmů ze závislé činnosti pracují v Olomouci. V objektu na adrese Kubánské náměstí 1391/11, Praha 10 jsou subjektům poskytovány administrativní služby s nabídkou virtuálního sídla a ze strany žalobce tu není zpravidla nikdo

přítomen po celý čas běžné pracovní doby. Ačkoliv žalobce s uvedeným nesouhlasí, nepředložil jediný důkaz, kterým by prokázal, že sídlo žalobce na adrese Kubánské náměstí 1391/11 v Praze 10 není sídlem pouze fiktivním, nýbrž skutečným. Nadto byly vzaty v úvahu i skutečnosti, které vyplývají přímo ze samotné prezentace žalobce na jeho webových stránkách (www.kvapil.cz), a sice, že ekonomiku, rady i účetní doklady zpracovává pro žalobce zástupce pro daňové řízení, jehož pracoviště je v Olomouci.

K poukazu žalobce, že není zřejmé, kdy probíhala místní šetření, žalovaný odkázal na úřední záznam obsažený ve správním spise. Žalobce byl správním orgánem I. stupně informován o podnětu k delegaci místní příslušnosti prostřednictvím datové stránky (sdělení č.j. 051/125 739/2010-431) a bylo mu umožněno, aby se k podnětu vyjádřil.

Vytýká-li žalobce žalovanému, že v rozhodnutí absentuje úvaha, jakým způsobem probíhá spolupráce se současným správcem daně, žalovaný uvedl, že byť tato úvaha skutečně v napadeném rozhodnutí není obsažena, je skutečností, že právě tento správce daně navrhl delegaci místní příslušnosti a důvodem bylo místní šetření správce daně na adrese sídla žalobce v Praze. Z uvedeného místního šetření vyplynulo, že žalobce se adrese v Praze 10, Kubánské náměstí 1391/11 (ve svém sídle) vyskytuje pouze výjimečně a jeho ekonomická činnost je stále prováděna v původním sídle v Olomouci, kde pracují i jeho zaměstnanci, sídlí jeho zástupce pro daňové řízení, který zpracovává jeho ekonomickou agendu. Lze tedy dovodit, že ze zjištěných skutečností v době vydání napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že ekonomická agenda žalobce se nenachází v místě jeho sídla, ale ve městě Olomouc, jediná provozovna žalobce se nachází rovněž v uvedeném městě, na stejném místě bylo i původní sídlo žalobce. Zaměstnanci vykonávající práci pro žalobce se rovněž nachází v městě Olomouc. Za tohoto stavu bylo tedy zřejmé, že ona účelnost delegace místní příslušnosti požadovaná daňovým řádem byla v daném případě naplněna.

Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 30/2007 shledává žalovaný neadekvátním proto, že smyslem napadeného rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti nebylo v daném případě řešit vlastní administrativní potíže daňové správy, nýbrž zajistit účelné a efektivní řízení s daňovým subjektem.

Závěrem žalovaný uvedl, že z napadeného rozhodnutí vyplývá rovněž skutečnost, jakými úvahami byl správní orgán při svém rozhodování veden a rovněž skutečnost, na základě jakých podkladů rozhodl.

V replice ze dne 2. 4. 2012 setrval žalobce na všech důvodech uvedených v žalobě a dále uvedl, že zástupcem žalobce pro daňové řízení je sice na základě plné moci Ing. Vítězslav Uher, ve skutečnosti mu však jeho ekonomickou agendu zpracovává společnost sídlící v Praze, kde je na adrese Bělehradská 18, Praha 4 i značná část účetních dokladů archivována.

Žalobce dále namítá, že není jeho důkazním břemenem prokazovat, že má fiktivní sídlo, neboť jde o tvrzení žalovaného a nadto tato skutečnost není rozhodnou, když rozhodným je pouze, zda delegace je účelná.

Ohledně provedení místního šetření žalobce vznesl námitku, že není zřejmý důvod, pro který správce daně informace zjišťoval ani jak je prováděl, když jeho zástupce opakovaně nahlížel do spisu, ale nikdy tam nenalezl úřední záznam ani protokol o ústním jednání o návštěvě správce daně v jeho sídle, ba ani o telefonickém rozhovoru s kýmkoli z této budovy. Přitom takový úřední záznam či protokol by mu neměl být zatajen. V souvislosti s uvedeným žalobce rovněž vznesl námitku, že mu nebylo umožněno klást případným svědkům otázky. Žalobce dodal, že má za to, že přitom míra využití pronajatých kanceláří je věcí nerozhodnou a uvedl, že přikládá fotokopii Soupisu spisu ze dne 1. 7. 2011. Závěrem žalobce zopakoval, že trvá na tom, že z rozhodnutí nevyplývá, proč by v daném případě mělo být delegování místní

příslušnosti přínosem z hlediska efektivnosti a hospodárnosti výkonu správy daní. V rozporu s obsahem repliky, žalobce k ní nepřipojil žádné listiny.

Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Městský soud v Praze rozhodl v dané věci bez nařízení jednání, neboť žalobce již v žalobě navrhl, aby soud rozhodl rozsudkem bez jednání a žalovaný (přípis doručen žalovanému dne 10.7.2007) nesdělil soudu ve lhůtě, která mu byla soudem stanovena, svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (ust. § 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Předně soud konstatuje, že řízení ve věcech správního soudnictví je vedeno zásadou dispoziční a koncentrační. Uvedené znamená, že předmět řízení je v dispozici žalobce, který v žalobě určí nejen předmět, ale i rozsah soudního přezkumu napadených rozhodnutí. Současně uvedené zásady znamenají, že podanou žalobu lze rozšířit o dosud nenapadené výroky rozhodnutí či rozšířit o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která činí 2 měsíce od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Po této lhůtě je možné navrhopvat pouze důkazy na podporu tvrzení již uplatněných ve včas podané žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č.j. 4 Azs 176/2006-84). Není však možné po uplynutí lhůty k podání žaloby rozšiřovat žalobu o další žalobní body, měnit její petit či si k tomuto vyhrázovat právo, neboť takový postup zákonná úprava neumožňuje.

S ohledem na výše uvedené se proto mohl soud zabývat toliko žalobními body uvedenými v žalobě, která byla podána včas, a nikoli nově vznesenými námitkami uvedenými žalobcem nově (nikoli opakovaně) až v replice ze dne 2. 4. 2012 (žalobní námitka, že ve skutečnosti žalobci jeho ekonomickou agendu zpracovává společnost sídlící v Praze, kde je na adrese Bělehradská 18, Praha 4 i značná část účetních dokladů archivována, žalobní námitka, že žalobce nemá důkazní břemenem prokazovat, že má fiktivní sídlo, žalobní námitka, že není zřejmý důvod provedení místního šetření ani jak bylo provedeno, když zástupce žalobce opakovaně nahlížel do spisu, ale nikdy tam nenalezl úřední záznam ani protokol o ústním jednání o návštěvě správce daně v jeho sídle, ba ani o telefonickém rozhovoru s kýmkoli z této budovy a rovněž v návaznosti na uvedené žalobní námitka, že mu nebylo umožněno klást případným svědkům otázky).

Podle ust. § 18 odst. 1 daňového řádu, na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; včas podané odvolání proti rozhodnutí o delegaci má odkladný účinek.

Změna zákonem určeného správce daně (tedy výjimka ze zákona) se může stát jen v zákonem stanovených případech a postupem, který stanoví zákon. Institut delegace místní příslušnosti představuje ve vztahu k ust. § 13 daňového řádu pouze subsidiární, výjimečné

řešení. Z uvedeného lze dovodit, že k rozhodnutí o delegaci může dojít, avšak pouze za podmínek, které jsou v ust. § 18 odst. 1 daňového řádu obsaženy.

Žalobce se domáhá předmětnou žalobou zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 14.6.2011, jímž správní orgán I. stupně rozhodl o delegaci místní příslušnosti ke správě všech daní (s výjimkou daně z nemovitostí, daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí) z Finančního úřadu pro Prahu 10 na Finanční úřad v Olomouci.

V daném případě správní orgán I. stupně aplikoval výše citované ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu z podnětu správce, neboť dospěl k závěru, že je to účelné pro výkon správy daní.

Z chronologického sledu jednotlivých úkonů, jež jsou součástí správního spisu vyplývá, že Finanční úřad pro Prahu 10 v srpnu 2010 se obrátil na Finanční úřad v Olomouci o zjištění jeho stanoviska k podnětu k delegaci místní příslušnosti s poukazem na skutečnost, že společnost KVAPIL a.s. změnila místní příslušnost dne 20. 8. 2010 z důvodu změny zápisu sídla do obchodního rejstříku z Finančního úřadu v Olomouci na Finanční úřad pro Prahu 10, přitom ke změně sídla došlo těsně před ukončením 5 vytýkacích řízení DPH za zdaňovací období 2/09, 6/09, 10/09, 11/09 a 1/10. Finanční úřad pro Prahu 10 dodal jednak, že subjekt na území Prahy nevykazuje žádnou ekonomickou činnost, není zde vedeno účetnictví, subjekt je zastupován daňovým poradcem sídlícím na adrese VGD, PODZIMEK a ŠUMA, s.r.o., 8. května 37, Olomouc a jednak, že pracovníkem Finančního úřadu pro Prahu 10 bylo provedeno místní šetření na adrese sídla společnosti Kubánské nám. 1391/11, Praha 10, na níž jsou poskytovány administrativní služby zahrnující mj. i nabídku virtuálního sídla, na místě bylo zjištěno, že subjekt zde sice má sídlo, ale vyskytuje se zde pouze výjimečně.

Daňový subjekt byl vyzván, aby se vyjádřil k podanému podnětu Finančního úřadu pro Prahu 10 na delegaci místní příslušnosti ke správě daní na Finanční úřad v Olomouci přípisem ze dne 2. 12. 2010, v němž byl seznámen i s důvody podnětu.

Stanovisko k podanému podnětu za daňový subjekt sdělil v přípisu ze dne 12. 1. 2011 Ing. Vítězslav Uher, daňový poradce, jako zástupce společnosti Josef KVAPIL a.s. na základě plné moci, uvedl, že jeho klient s návrhem nesouhlasí a není mu zřejmý důvod, pro který se současný správce daně domnívá, že nynější výkon správy daní je nevhodný či neefektivní. Dle klienta je skutečným důvodem neochota dokončit vytýkací řízení u daně z přidané hodnoty, která zahájil ještě v roce 2009 tehdy místně příslušný Finanční úřad v Olomouci, a která dosud nebyla ukončena. Jedná se přitom o zdaňovací období únor 2009, říjen 2009, listopad 2009 a leden 2010 (vytýkací řízení za červen 2009 bylo ukončeno v těchto dnech). Dle klienta je z počínání Finančního úřadu pro Prahu 10 zřejmé, že jeho snaha směřuje pouze k aktivitě, jež má vyústit v účelovou delegaci místní příslušnosti na správce daně, který řízení před lety zahájil. Uvedené však bude znamenat, že bude pokračováno v extrémě dlouhých a bezdůvodně pokračujících řízeních. Závěrem zástupce daňového subjektu uvedl, že klient uskutečňuje poměrně nezanedbatelné množství jednání a schůzek se svými obchodními partnery v Praze, což se stalo hlavním motivem ke změně sídla společnosti.

Rozhodnutím ze dne 14.6.2011, č.j. 5963/11-2111-011564 správní orgán I. stupně rozhodl o delegaci místní příslušnosti daňového subjektu. V úvodu odůvodnění rozhodnutí popsal nejprve důvody Finančního úřadu pro Prahu 10, které jej vedly k podání podnětu a poté uvedl stanovisko daňového subjektu sdělené jeho zástupcem Ing. Vítězslavem Uhrem,

daňovým poradcem. Poté správní orgán I. stupně konstatoval, že daňový subjekt má sídlo na adrese Kubánské nám. 1391/11, Praha 10, kde sídlí i společnost Scott & Weber s.r.o., která zde nejen pronajímá kanceláře a zasedací místnosti, ale nabízí i služby tzv. virtuální kanceláře, včetně umístění sídla společnosti. Od této společnosti má daňový subjekt pronajatou kancelář ve 4. patře budovy, která je označena sídlem firmy a vybavena kancelářským nábytkem, není zde však kancelářská technika, není tu k dispozici žádná dokumentace k podnikatelské činnosti daňového subjektu. Správní orgán uzavřel, že daňový subjekt využívá pronajatou kancelář spíše příležitostně především za účelem obchodních jednání.

Dále správní orgán uvedl, že z dostupných informačních zdrojů vyplývá, že daňový subjekt je zaměřen především na realizaci obchodní činnosti, která byla vždy spojena s provozovny v Olomouci (virtuální i klasický obchod). V rámci ČR došlo k rozšíření podnikatelských aktivit i do dalších, zejména moravských měst. V posledních letech dochází k rozvoji obchodní činnosti do zahraničí, není však nic známo o podnikatelských aktivitách daňového subjektu v Praze. Pronajatá kancelář na adrese sídla daňového subjektu podle obchodního rejstříku je využívána pouze příležitostně. Nepůsobí tu žádní zaměstnanci daňového subjektu a nebylo zjištěno jejich působení ani na jiné adrese v hlavním městě. Všichni členové statutárního orgánu společnosti mají místo trvalého pobytu v Olomouci nebo blízkém okolí. Podle živnostenského rejstříku má daňový subjekt v současné době pouze jednu provozovnu a to na adrese Neředínská 22/29, Olomouc – Neředín. O soustředění podnikatelských aktivit daňového subjektu do Olomouce svědčí mimo jiné i jeho vlastní internetové stránka (www.kvapil.cz/firemni-profil), kde uvedené kontaktní stacionární telefonní linky jsou výhradně s předvolbou Olomouckého kraje. Všichni pracovníci daňového subjektu vykazovaní v souvislosti s daní z příjmů ze závislé činnosti pracují v Olomouci.

Správní orgán s ohledem na výše uvedené shledal za účelné delegovat místní příslušnost na Finanční úřad v Olomouci, neboť z hlediska efektivnosti a hospodárnosti by mělo být přínosem především, že správce daně v Olomouci může za nynějšího stavu věcí dosáhnout nejlépe hlavního cíle daňového řízení, tj. správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.

Odvolání daňového subjektu proti výše uvedenému rozhodnutí zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím a současně napadené rozhodnutí ze dne 14.6.2011, č.j. 5963/11-2111-011564 potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí nejprve žalovaný konstatoval podání odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, poté shrnul odvolací námitky a následně konstatoval, že řízení bylo zahájeno na základě podnětu Finančního úřadu pro Prahu 10, k němuž připojili souhlasná stanoviska Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu, Finanční ředitelství v Ostravě a nesouhlasné stanovisko Finanční úřad v Olomouci. Správní orgán I. stupně shledal delegaci místní příslušnosti daňového subjektu na Finanční úřad v Olomouci opodstatněnou z důvodu vyšší hospodárnosti a efektivnosti daňového řízení.

Dále ministerstvo uvedlo, že spatřuje účelnost delegování místní příslušnosti daňového subjektu na Finanční úřad v Olomouci v tom, že rozhodující část podnikatelské činnosti daňového subjektu vždy probíhala a stále probíhá v působnosti uvedeného správce daně. Finanční úřad v Olomouci, který je obeznámen s problematikou správy daní u daňového subjektu ji tak může vykonávat efektivněji a hospodárněji, a to především v případě nutnosti operativního řešení situací v daňovém řízení. Podle živnostenského řízení má daňový subjekt v současné době pouze jedinou provozovnu, a to na adrese Neředínská 22/29, Olomouc – Neředín. Všichni zaměstnanci firmy vykazovaní v souvislosti s daní z příjmů ze závislé činnosti pracují v Olomouci. V Olomouci nebo blízkém okolí mají místo trvalého pobytu všichni členové statutárního orgánu společnosti – zpravidla ve svých nemovitostech. Na

adrese Kubánské náměstí 1391/11, Praha 10 jsou poskytovány administrativní služby s nabídkou virtuálního sídla a ze strany daňového subjektu tu bývá někdo přítomen jen výjimečně. Sídlo daňového subjektu nemá povahu tzv. „skutečného“ sídla, nýbrž sídla „fiktivního“, přičemž skutečné ústředí společnosti se nachází v Olomouci. Dle žalovaného se odvolateli nepodařilo dostatečně prokázat opak. Uvedený závěr podporují i údaje uveřejněné na internetových stránkách daňového subjektu, které byly ministerstvem při ověření ze dne 21.9.2011 zjištěny shodně se stanoviskem správního orgánu I. stupně. V případně nutnosti operativního řešení situací v daňovém řízení je tudíž pro správce daně delegace místní příslušnosti odvolatele na Finanční úřad v Olomouci výhodnější.

Soud dospěl k závěru že v daném případě byly splněny všechny předpoklady, aby ministerstvo vydalo rozhodnutí ve smyslu ust. § 18 odst. 1 daňového řádu, neboť jeho vydání předcházelo podnět správce daně tj. Finančního úřadu v Praze 10 na delegaci místní příslušnosti daňového subjektu Josef KVAPIL a.s. na Finanční úřad v Olomouci a to včetně uvedení zákonného důvodu, který následně nejbližší společně nadřízený správce daně tj. Generální finanční ředitelství (po vyjádření Finančního ředitelství v Ostravě a Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu) akceptoval a převzal poté do rozhodnutí jím vydaného dne 14.6.2011, včetně poučení obsaženého v tomto rozhodnutí, které koresponduje se zákonnou úpravou.

Z obsahu napadených rozhodnutí vyplývá, že účelem změny místní příslušnosti bylo zajistit pro výkon správy daní takové podmínky, aby mohl být úspěšně realizován základní cíl daňového řízení, tj. správné zjištění a stanovení daní, potažmo zabezpečení jejich úhrady. Již správní orgán I. stupně konkretizoval v napadeném rozhodnutí, že účelnost prováděné delegace místní příslušnosti v daném případě vychází zejména ze skutečnosti, že obchodní činnost, kterou daňový subjekt realizuje, byla vždy spojena s provozovny v Olomouci, v současné době má daňový subjekt pouze jednu provozovnu a to na adrese Neředínská 22/29, Olomouc – Neředín, přičemž o soustředění podnikatelských aktivit daňového subjektu do Olomouce svědčí mimo jiné i jeho vlastní internetové stránky (www.kvapil.cz/firemni-profil), nadto všichni pracovníci daňového subjektu vykazovaní v souvislosti s daní z příjmů ze závislé činnosti pracují v Olomouci. V tomto městě má i sídlo zástupce žalobce pro daňové řízení Ing. Vítězslav Uher, který zpracovává ekonomickou agendu žalobce, a proto lze důvodně předpokládat, že se zde nachází i účetní doklady. Dle Městského soudu v Praze právě uvedené je stěžejním pro závěr svědčící o efektivnosti a hospodárnosti delegace správy daní žalobce na Finanční úřad v Olomouci, to vše za situace, kterou jak žalobce (viz vyjádření zástupce žalobce k návrhu na delegaci místní příslušnosti ze dne 12. 1. 2011), tak žalovaný shodně uvádí, tedy, že předmětný podnět k delegaci byl podán v době, kdy probíhá vytýkácí řízení zahájené Finančním úřadem v Olomouci za zdaňovací období únor 2009, říjen 2009, listopad 2009 a leden 2010. Je proto logickým a správným závěr žalovaného, že správa daní je delegována na Finanční úřad v Olomouci, v jehož působnosti vždy probíhala a probíhá rozhodující část podnikatelské činnosti daňového subjektu, neboť právě Finanční úřad v Olomouci je obeznámen s problematikou správy daní u daňového subjektu, a proto ji může vykonávat efektivněji a hospodárněji, a to především v případě nutnosti operativního řešení situací v daňovém řízení.

Ve vztahu k námitkám, kdy žalobce nesouhlasí s tím, že účelnost delegace je shledávána ve skutečnosti, že sídlo daňového subjektu nemá povahu tzv. „skutečného sídla“, nýbrž sídla „fiktivního“, a že takový závěr nemá ani oporu v provedeném dokazování, když není zřejmé, zda, popř. kolikrát bylo místní šetření provedeno, soud zjistil, že správní orgán I.

stupně v rozhodnutí ze dne 14.6.2011 mj. uvedl, že „V posledních letech dochází k rozvoji obchodní činnosti do zahraničí, není však nic známo o podnikatelských aktivitách daňového subjektu v Praze. Pronajatá kancelář na adrese sídla daňového subjektu podle obchodního rejstříku je využívána pouze příležitostně. Nepůsobí tu žádní zaměstnanci daňového subjektu a nebylo zjištěno jejich působení ani na jiné adrese v hlavním městě. Všichni členové statutárního orgánu společnosti mají místo trvalého pobytu v Olomouci nebo blízkém okolí.“ a odvolací orgán uvedl, že „Na adrese Kubánské náměstí 1391/11, Praha 10 jsou poskytovány administrativní služby s nabídkou virtuálního sídla a ze strany daňového subjektu tu bývá někdo přítomen jen výjimečně. Sídlo daňového subjektu nemá povahu tzv. „skutečného“ sídla, nýbrž sídla „fiktivního“, přičemž skutečné ústředí společnosti se nachází v Olomouci. Dle žalovaného se odvolateli nepodařilo dostatečně prokázat opak. Uvedený závěr podporují i údaje uveřejněné na internetových stránkách daňového subjektu, které byly ministerstvem při ověření ze dne 21.9.2011 zjištěny shodně se stanoviskem správního orgánu I. stupně.“

Je třeba uvést, že sama skutečnost, že žalobce má zapsáno sídlo v obchodním rejstříku na adrese, kde existuje společnost poskytující administrativní služby s nabídkou virtuálního sídla a ze strany daňového subjektu je pronajatá kancelář využívána pouze příležitostně, nutně nevede k závěru o vytvoření „fiktivního sídla“ společnosti. Současně je však třeba zdůraznit, že uvedený dílčí závěr odvolacího orgánu (i za situace, kdy by byl dostatečně důkazně podpořen), není rozhodnou skutečností, když rozhodnou je právě výše posuzovaná účelnost delegace, k níž správní orgány dospěly a kterou dostatečným způsobem vyjádřily (viz str. 7 tohoto rozsudku). Totéž lze uvést i k poukazu správního orgánu, že všichni členové statutárního orgánu společnosti mají místo trvalého pobytu v Olomouci nebo blízkém okolí. Jde o správní úvahy, jimiž chtěl správní orgán podpořit závěr rozhodnutí, který vyústil v delegaci místní příslušnosti. Z pohledu výše uvedeného se však jedná toliko o doprovodný argument, jehož zpochybněním nemůže být vyvrácen účel předmětné delegace tak jak byl popsán výše. Je třeba mít na paměti, že ne každá dílčí „nesprávná“ správní úvaha vede soud ke zrušení napadeného rozhodnutí. Pokud by tomu tak bylo, jednalo by se o přepjatý formalismus, jenž je v rozporu se základními principy správního řízení.

Žalobcovo tvrzení, že své sídlo přemístil do Prahy proto, že jeho činnost je především činností obchodní, uskutečňuje se na území celé České republiky a jeho obchodní partneři rovněž mají sídla po celém území republiky, je samo o sobě tvrzením, které žalobce nijak důkazně nepodložil (proto zůstalo pouze v rovině tvrzení), ale především vede pouze k úvaze, že žalobcovým tvrzením lze zpochybnit jakékoli sídlo v České republice, neboť neexistuje pravidlo, od něhož by bylo možno odvodit konkrétní existenci sídla žalobce.

Závěrem žalobce poukázal na to, že z napadených rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem probíhá spolupráce se současným daňovým správcem a zda má tato spolupráce nějaké nedostatky a proč by činnost delegovaného správce měla být operativnější.

K této námitce soud uvádí, že sice v rozhodnutí není výslovně uvedeno jak probíhá spolupráce se současným správcem daně, avšak stanovisko tohoto správce daně je podrobně popsáno v prvostupňovém rozhodnutí na první straně a to včetně uvedení konkrétních důvodů, pro které tento správce daně dal podnět k delegaci místní příslušnosti. Nadto nelze žalobci přisvědčit, že v rozhodnutí absentuje uvedení důvodu, pro který by činnost delegovaného správce měla být operativnější. Odpověď na žalobcem položenou otázku (důvody, pro které by činnost delegovaného správce měla být operativnější) je obsažena v šestém odstavci na str. 3 napadeného rozhodnutí ze dne 6. 10. 2011. S ohledem na uvedené

se proto soud nemohl ztotožnit se závěrečnou námitkou žalobce, a sice, že z napadeného rozhodnutí není dostatečně jasné jakými úvahami se správní orgán řídil a na základě jakých podkladů shledal delegaci místní příslušnosti účelnou.

Pro úplnost lze dodat, že rozhodnutí obou správních orgánů je třeba hodnotit ve vzájemných souvislostech a jako celek. Správní řízení probíhá ve dvou stupních (instancích) a tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, což neznamená, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší.

Na podporu svých tvrzení poukázal rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 30/2007, z něhož vyplývá, že nelze delegaci provedenou mimo rámec zákonem vymezených důvodů řešit vlastní administrativní potíže daňové správy s konkrétními daňovými subjekty nespojené. O takový případ zde však (vzhledem k výše uvedenému) nejde, a proto poukaz na označený rozsudek Nejvyššího správního soudu nemá v daném případě místo.

Na základě shora uvedených skutečností proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodnil § 60, odst. 1 s.ř.s. s tím, že žalovanému žádné náklady řízení nad běžný rámec nevznikly a soud mu tudíž jejich náhradu nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová